Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	7Co/267/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1212213819
Dátum vydania rozhodnutia:	26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Adela Unčovská
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2021:1212213819.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: L.. M. G., D.. X.X.XXXX, N. G. XX, Z. A. proti žalovanému: L.. A. U., D.. XX.XX.XXXX, N. Y. XX, O., zastúpeného: LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., IČO: 36 857 998, so sídlom Tehelná 25, Bratislava o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 23.9.2016, č.k. 52C/116/2012-387 a na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10.1.2014, č.k. 52C/116/2012-181, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 23.9.2016, č.k. 52C/116/2012-387 sa potvrdzuje.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10.1.2014, č.k. 52C/116/2012-181 sa m e n í tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému sumu 15 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalovanému sa proti žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur titulom neoprávneného zásahu do ochrany jeho cti a ľudskej dôstojnosti, súkromia a mena z dôvodu ohovárania a uvádzania nepravdivých, účelových informácií, ktoré krivo obvinili jeho osobu a tým trvalo poznačili jeho život.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 11, § 12 ods. 1, 3, § 13 ods. 1, 2, 3, § 16 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), čl. 19 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), § 3 ods. 1, § 57 ods. 1, 5, 6, § 66 ods. 1, § 66 ods. 7 písm. a), § 117 ods. 1, 2, § 118 ods. 1 písm. e), § 119 ods. 1 písm. d), § 119 ods. 1 písm. s) zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 346/2008 Z.z.“) a vecne tým, že v konaní nebolo preukázané, že konaním žalovaného došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Vo vzťahu k podaným sťažnostiam a podnetov zo strany žalovaného voči žalobcovi pri plnení jeho služobných povinností vyvodil, že tieto boli oprávnením žalovaného ako služobne podriadeného žalobcovi, boli podávané v súlade s príslušnými právnymi predpismi a riešené kompetentnými orgánmi. V súvislosti s trestnými oznámeniami uviedol, že tieto boli podané na neznámeho páchateľa a nie na žalobcu. Dospel k záveru, že podnety a oznámenia nemohli viesť k verejnému znevažovaniu osoby žalobcu a žalovaný nijako nezasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Ďalej konštatoval, že pokiaľ žalobca videl neoprávnený zásah do svojich osobnostných práv v informáciách o ňom uverejnených v denníku Pravda, ktorých pôvodcom mal byť žalovaný, tieto skutočnosti neboli v konaní ničím preukázané. Uzavrel, že žalovaný nebol ani autorom, ani vydavateľom predmetných informácií uverejnených v denníku Pravda

a na internete, preto ho nemožno považovať za pôvodcu zásahu, ktorým malo byť zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu. Konštatoval, že tvrdenia žalobcu, že informácie uvedené v článku o jeho osobe poskytol žalovaný, neboli preukázané a ostali len v rovine jeho domnienok. Zároveň vyvodil, že pokiaľ ide o uverejnené články a ich obsah, žalovaný nie je vo veci pasívne vecne legitimovaný, ktorá skutočnosť má za následok zamietnutie žaloby. Pre úplnosť uviedol, že obsah a pravdivosť článkov zodpovedá ich autor, prípadne vydavateľ denníka a v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaný nejakým spôsobom podieľal na príprave predmetných článkov. Vykonaným dokazovaním nemal preukázanú ani skutočnosť, že konanie žalovaného spôsobilo predčasné stiahnutie žalobcu z vojenskej misie v zahraničí a nepotvrdili ju ani vypočutí svedkovia. Uzavrel, že v konaní nebol preukázaný zásah žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobcu, ktorý je nevyhnutným predpokladom pre priznanie ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy a absencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym zásahom do subjektívnych práv žalobcu a následkami vyvolanými v osobnostnej sfére žalobcu vylučuje zásah do ochrany osobnosti žalobcu. Na záver konštatoval, že vykonal všetky dôkazy, ktoré boli navrhnuté stranami v súlade s koncentračnou zásadou, a na ktorých strany sporu zotrvali. V súlade s § 470 zákona č. 150/2016 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) nemohol vykonať iné dôkazy ako boli navrhnuté stranami v zmysle koncentračnej zásady, o ktorej boli strany sporu riadne poučené, preto nevykonal ani výsluch žalobcom navrhnutého svedka Lukáša. Vzhľadom na to, že v konaní nebol preukázaný základ nároku žalobcu, bližšie sa nezaoberal žalovaným vznesenou námietkou premlčania nároku žalobcu ani výškou požadovanej nemajetkovej ujmy. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uznesením zo dňa 28.7.2017, č.k. 52C/116/2012-404 súd prvej inštancie opravil chybu v písaní v dátume rozhodnutia tak, že správne má znieť 23.9.2016.

3. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistený skutkový stav neobstojí, preto sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Namietal, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy predložené dôkazy, z ktorých je zrejmé, že žalovaný požadoval veci, na ktoré nemal nárok, boli protiprávne a pri ich splnení z jeho strany by došlo k porušeniu zákonov, smerníc či nariadení. Uviedol, že v trestných oznámeniach bol uvedený ako ten čo konal protiprávne, prenajíma si niečo na čo nemá nárok alebo niečo nesplnil, prípadne, že nekonal. Poukázal na to, že všetky šetrenia Ministerstva obrany SR ako aj prokuratúry preukázali, že postupoval v súlade so zákonmi, smernicami a nariadeniami. Mal za to, že žalovaný týmito cielenými a nepravdivými informáciami na jeho osobu zasiahol do práva na ochranu jeho osobnosti a očiernili ho v očiach jeho nadriadených a okolia. Podľa jeho názoru nie je možné podávať množstvo podnetov, sťažností a trestných podaní na jednu osobu, ktoré sa nepotvrdia, ktoré navodia zlé meno osobe aj keď to nie je pravda a dospieť k záveru, že nedošlo k zásahu do osobnostných práv. Tvrdil, že všetky podnety, sťažnosti, podania boli podané z dôvodu nenávisti žalovaného voči jeho osobe. Poukázal na výpoveď svedka L.. N., že na takéto sťažovanie a v takom rozsahu si nepamätá. Konanie žalovaného považoval za ohováranie pred nadriadeným žalobcu, pričom vo svojich klamstvách žalovaný pokračoval aj v priebehu sporu. Uviedol, že tvrdenie žalovaného o nejakej sťažnosti od vysokých funkcionároch v D. v súvislosti s jeho zahanbujúcim chovaním je nehoráznym klamstvom. Naopak, poukázal na list zaslaný náčelníkovi Generálneho štábu OS SR o kvalitnom plnení úloh v D. jeho osobou ako aj vyznamenanie od veliteľa misie za vynikajúce plnenie úloh. V súvislosti s informáciami uverejnenými v denníku Pravda poukázal na výpoveď žalovaného, podľa ktorej hovoril s ľuďmi skutočnostiach, ktoré dal ako podnet, a že od nich sa mohli dostať do Pravdy, čím priznal, že rozširoval nepravdivé informácie, ktoré sa do článkov dostali. Ďalej tvrdil, že konanie žalovaného malo priamy súvis so stiahnutím žalobcu z misie. Namietal, že v konaní nebol vypočutý svedok novinár U. O. ako autor článku. Previazanosť celého videl v tom, že advokát žalovaného zároveň zastupuje aj denník Pravda v žalobe proti nepravdivým informáciám uvedeným v tejto tlači. Konštatoval, že podávanie cielených a nepravdivých podnetov a podaní na jeho osobu, rozširovanie nepravdivých informácií bol neoprávneným zásahom, pretože bol cielený na diskreditáciu jeho osoby, čo malo za následok prijatie opatrení zo strany jeho nadriadených. Na záver uviedol, že chce uplatniť prostriedky, ktoré nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a to vypočutie svedkov, ktorí nemohli byť vypočutí, a to L.. A. B. V. L.. O. G.. Na základe uvedeného žiadal, aby súd prvej inštancie napadnutý rozsudok zrušil.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 28.3.2017, v ktorom uviedol, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené a neuvádza jediný dôvod preukazujúci nesprávnosť rozsudku alebo konania,

ktoré mu predchádzalo. Podľa jeho názoru je odvolanie žalobcu založené na subjektívnych, účelových tvrdeniach a záveroch žalobcu bez opory v obsahu vykonaného dokazovania. Mal za to, že súd prvej inštancie riadne a úplne zistil skutkový stav, a to tiež v kontexte zadováženia všetkých dôkazov, pričom vykonal dôkazy, ktoré boli stranami sporu navrhnuté. Poukázal na kontradiktórnosť konania a na existenciu § 118a O.s.p., podľa ktorého v prípade ochrany osobnosti musia byť návrhy na vykonanie dokazovania účastníkom konania súdu predložené/označené do skončenia prvého pojednávania vo veci, a teda súd nebol povinný vykonať dôkazy, ktoré boli žalobcom predkladané v priebehu súdneho konania. Uviedol, že súd v konaní predvolal a vypočul ako svedkov osoby, ktoré žalobca navrhol, pričom žiadny z vypočutých svedkov nepotvrdil žalobcom uvádzané skutočnosti o zásahu do jeho osobnostných práv. Upozornil na správanie sa žalobcu v konaní, keď bol nečinný a vyhýbal sa konaniu. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie z riadne zisteného skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku vo veci samej a z vykonaného dokazovania správne ustálil skutkový stav a vyvodil relevantné skutkové zistenia a na vec správne aplikoval platnú právnu úpravu. na záver uviedol, že v žalobcom označených prípadoch konal ako profesionálny vojak, a to v súlade s predpismi a povinnosťami profesionálneho vojaka, pričom v žiadnom prípade neoznačil a neobvinil žiadnu fyzickú osobu, a teda ani žalobcu, z uvedeného dôvodu ani nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.), dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne (387 ods. 1 C.s.p.)

7. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

8. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy od žalovaného, ktorý sa mal dopustiť zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti. V žalobe sú žalobcom prezentované v podstate dva okruhy konania žalovaného, jeden sa týka podávania sťažností, podnetov a mailov vo vzťahu k žalobcovi ako nadriadenému v rámci služobného pomeru a druhý sa týka šírenia informácií prostredníctvom verejného média. K tvrdenému zásahu malo dôjsť počas trvania štátnej služby žalobcu a žalovaného, ktorí boli v rozhodnom čase profesionálnymi vojakmi (žalobca v pozícii nadriadeného žalovanému).

9. Odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní (aj) s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z. , viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

10. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

12. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

13. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

14. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie postupoval správne, keď z vykonaného dokazovania vyvodil, že konaním žalovaného ako služobne podriadeného žalobcovi spočívajúcom v podávaní podnetov a sťažností nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. S poukazom na vykonané dokazovanie možno vyvodiť, že zo strany žalovaného išlo o konanie v rámci plnenia služobných povinností. Podávanie podnetov a sťažností v priamej súvislosti s plnením služobných povinností nemožno vyhodnotiť ako zásah do práva na ochranu osobnosti, keď z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by žalovaný uvedené úkony vykonával v rozpore so služobnými alebo inými právnymi predpismi, prípadne by nesúviseli a nevyplývali výhradne z činnosti v štátnej službe. Ani prípadný šikanózny výkon práva (ktorý samotný je sankcionovateľný inými právnymi prostriedkami) nemôže byť bez ďalšieho charakterizovaný ako zásah do osobnostných práv, keď v konaní zároveň nie je preukázaný difamačný, dehonestujúci a poškodzujúci vplyv tohto výkonu práva na česť, dôstojnosť, súkromie a meno dotknutej osoby. Z listinných dôkazov ako aj výpovedí svedkov, t.j. dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie takýto obsah úkonov žalovaného nevyplynul.

16. Vo vzťahu k tvrdenému šíreniu nepravdivých informácií v denníku Pravda je potrebné upriamiť pozornosť na primárnu zodpovednosť vydavateľa za prípadný zásah do osobnostných práv zverejnením žalobcom tvrdených nepravdivých alebo difamačných informácií, tak ako to správne ustálil súd prvej inštancie. I keď judikatúra pripúšťa záver, že zodpovednosť vydavateľa periodickej tlače za obsah uverejnených informácií spravidla bez ďalšieho nevylučuje zodpovednosť (a teda vecnú pasívnu legitimáciu) osoby, ktorá vydavateľovi informácie poskytla, je potrebné uzavrieť, že o takýto prípad zodpovednosti poskytovateľa informácií v prejednávanej veci nejde, a to práve s ohľadom na obsah informácií, ktoré mali byť podľa názoru žalobcu poskytnuté žalovaným. Ak nebol zistený difamačný charakter samotných sťažností a podnetov, poskytnutie ich obsahu vydavateľovi (redaktorovi) nemožno charakterizovať ako konanie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti s prihliadnutím na verejnoprávny charakter organizácie, ktorej sa predmetné informácie týkali a ktorej súčasťou bol žalobca, s ohľadom na obsah článkov (nakladanie s verejnými prostriedkami a pod.) ako aj zaujatie stanoviska kompetentných orgánov k obsahu článkov.

17. So zreteľom na vyššie uvedené potom nebolo potrebné pre rozhodnutie vo veci vykonanie dokazovania výsluchom svedka U. O. (autora článku) na zistenie skutočností ohľadom osoby, ktorá mala informácie k zverejnenému článku (článkom) poskytnúť. Súd prvej inštancie nesprávne odôvodnil nevykonanie dôkazu koncentračnou zásadou zakotvenou v § 118a Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase začatia konania, v zmysle ktorého vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka sú účastníci povinní opísať rozhodujúce skutočnosti o veci samej a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania; to neplatí, ak neboli splnené podmienky na vykonanie prvého pojednávania a došlo k jeho odročeniu (§ 101 ods. 2), pričom na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd neprihliada; to neplatí, ak ide o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré vyšli najavo po prvom pojednávaní, ktoré účastník nemohol bez svojej viny včas uviesť a ktorými má byť spochybnená vierohodnosť vykonaných dôkazných prostriedkov. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné aplikovať procesné ustanovenia účinné v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, t.j. § 154 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Súd prvej inštancie sporové strany správne poučil v zmysle § 154 C.s.p. na poslednom pojednávaní pred vyhlásením uznesenia, ktorým sa dokazovanie skončilo, v odôvodnení rozsudku však odôvodnil nevykonanie žalobcom navrhnutého dôkazu odkazom na koncentráciu konania podľa § 118a O.s.p. Uvedená procesná vada však podľa názoru odvolacieho súdu nemala vplyv na

vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, keď vykonanie dôkazu nebolo potrebné pre rozhodnutie vo veci z dôvodov vyššie uvedených.

18. Vo vzťahu k dôkazom navrhnutých žalobcom v odvolacom konaní (výsluch svedkov L.. A. B. V. L.. O. G.) možno konštatovať, že v návrhu na vykonanie dôkazov absentuje dôvod, pre ktorý malo k výsluchom dôjsť, t.j. aké konkrétne skutkové tvrdenia majú byť uvedenými dôkazmi preukázané. Naviac ide o tzv. neprípustné novoty, t.j. ide o prostriedok procesnej obrany, ktorý žalobca neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie a zároveň nemožno vyvodiť, že tak nemohol učiniť bez svojej viny do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na uvedený prostriedok procesnej obrany však odvolací súd nemohol v odvolacom konaní prihliadať, nakoľko nespĺňa náležitosti riadneho odvolacieho dôvodu v zmysle § 366 C.s.p., pričom zároveň nejde o skutočnosti, ktoré sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, nemá byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

19. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a vec aj správne právne posúdil.

20. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane správneho výroku o trovách konania) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

21. Napadnutým uznesením zo dňa 10.1.2014, č.k. 52C/116/2012-181 súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 100 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 119 ods. 1, 2, § 147a ods. 1, 2, 4 a 5 O.s.p. a vecne tým, že pojednávanie nariadené na deň 27.11.2013 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Uviedol, že žalobca doručil súdu dňa 25.11.2013 ospravedlnenie svojej neúčasti z dôvodu pracovnej neschopnosti označené ako „odročenie pojednávania“, ktoré neobsahovalo deň kedy sa účastník dozvedel o dôvode odročenia pojednávania a žalobca ani nepreukázal svoju pracovnú neschopnosť, keďže priložená lekárska správa udáva iba, že žalobca „je v liečbe“, nehovorí nič o pracovnej neschopnosti ani o neschopnosti zúčastniť sa pojednávania. Keďže si žalobca nesplnil povinnosť podľa § 119 ods. 2 O.s.p. a ani žiadosť o odročenie pojednávania súdu nedoručil najneskôr tri dni pred termínom pojednávania, nebolo možné aplikovať § 147a ods. 4 O.s.p. z dôvodu nesplnenia ani jednej z kumulatívnych podmienok uvedených v tomto ustanovení. Na základe uvedeného vyvodil, že má žalovaný nárok na zaplatenie sumy 100 eur.

22. Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal, že jeho žiadosť o odročenie pojednávania obsahovala všetky náležitosti podľa § 119 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že sa chcel zúčastniť pojednávania, ale jeho zdravotný stav mu to nedovolil, keď ani jeho lekár mu neodporučil cestovať a zúčastniť sa pojednávania. Ďalej uviedol, že v danom čase sa nachádzal 400 km od Bratislavy a kvôli zdravotnému stavu by cestu nezvládol, pričom zo dňa 25.11. na 26.11.2013 sa jeho zdravotný stav zhoršil. Poukázal na to, že po zistení uvedených skutočností bez zbytočného odkladu oznámil súdu dôvod na odročenie pojednávania faxom aj písomne dňa 25.11.2013 spolu s uvedením elektronickej adresy s tým, že dňom kedy sa dozvedel o dôvode odročenia pojednávania je deň odoslania faxu. Mal za to, že súd mal dostatok na upovedomenie žalovaného ako aj jeho právneho zástupcu. Zdôraznil, že na pojednávanie dňa 27.11.2013 sa nedostavil žalovaný, ale iba právny zástupca žalovaného. Namietal, že v konaní došlo k vadám podľa § 221 O.s.p., súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. na základe uvedeného žiadal o zrušenie napadnutého uznesenia.

23. Žalovaný žiadal napadnuté uznesenie potvrdiť považujúc odvolanie žalobcu za účelové a nedôvodné. Poukázal na konanie žalobcu v priebehu sporu, keď žalobca sťažoval činnosť súdu opakovanými žiadosťami o odročenie pojednávania, ktoré zasielal súdu jeden alebo dva dni pred termínom pojednávania. Mal za to, že tvrdené zdravotné komplikácie žalobcu nebolo možné považovať za život ohrozujúci stav a účasť žalobcu na pojednávaní by nemala žiadny negatívny vplyv na zhoršenie jeho zdravotného stavu. Aj s poukazom na právne zastúpenie žalobcu považoval jeho konanie za zjavné obštrukcie v spore, ktorých dôsledkom bolo vydanie napadnutého uznesenia. Konštatoval, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti alebo právnu argumentáciu, ktorá by odôvodňovala nesprávnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu. Podľa jeho názoru boli splnené všetky podmienky pre

priznanie nároku v zmysle v tom čase platnej právnej úpravy. Poukázal na to, že v prípade žalobcu sa nejednalo o jednorazové alebo výnimočné konanie, ale o systematickú snahu o znemožnenie konania, pojednávania a rozhodnutia súdu.

24. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 379, § 380 v spojení s § 470 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné. Odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané a odvolanie žalobcu podané za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom o podanom odvolaní odvolací súd rozhoduje za účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.“). Zachovávajúc účinky odvolania podaného odvolateľom proti uzneseniu o uložení povinnosti uhradiť paušálnu náhradu protistrane, ktoré bolo prípustné proti takémuto uzneseniu v čase jeho podania (t.j. za účinnosti O.s.p.), odvolací súd prejednal odvolanie a napadnuté uznesenie podrobil odvolaciemu prieskumu.

25. Podľa § 147a ods. 1 Os.p. ak súd rozhodol o odročení nariadeného pojednávania na základe žiadosti účastníka z dôležitého dôvodu na jeho strane, ktorý zavinil, alebo je výsledkom náhody, ktorá sa mu prihodila, má účastník vystupujúci v konaní ako protistrana, ktorý sa dostavil na pojednávanie, právo od neho požadovať sumu 15 eur.

26. Podľa § 147a ods. 2 O.s.p. účastník zastúpený advokátom prítomným na pojednávaní, ktoré bolo odročené z dôvodu podľa odseku 1 na strane zástupcu protistrany, ktorý je advokátom, má právo od účastníka ním zastúpeného požadovať sumu 100 eur.

27. Podľa § 147a ods. 4 O.s.p. právo podľa odsekov 1 a 2 nevznikne, ak účastník alebo jeho zástupca splnil povinnosť podľa § 119 ods. 2 a žiadosť o odročenie bola doručená súdu najneskôr tri dni pred termínom pojednávania.

28. Uvedená právna úprava stanovuje právo protistrany na zaplatenie paušálnej sumy za situácie, keď došlo k odročeniu pojednávania na žiadosť jednej sporovej strany, a to z dôležitého dôvodu, ktorý buď zavinil alebo je výsledkom náhody. V danom prípade nie je sporné, že žalobca požiadal o odročenie pojednávania nariadeného na deň 27.11.2013, rovnako nie je sporné, že išlo o dôvod na strane žalobcu, ktorý bol výsledkom náhody. Z obsahu súdneho spisu ďalej vyplýva, že pojednávanie nariadené na deň 27.11.2013 bolo na žiadosť žalobcu odročené, pričom právny zástupca žalovaného bol prítomný na predmetnom pojednávaní. Ustanovenie § 147a ods. 4 O.s.p. upravovalo podmienky, za ktorých právo na paušálnu sumu nevznikne, pričom tieto podmienky museli byť splnené kumulatívne, t.j. účastník splnil povinnosť podľa § 119 ods. 2 O.s.p. a zároveň bola žiadosť o odročenie pojednávania doručená súdu najneskôr tri dni pred termínom pojednávania. Odvolací súd dáva do pozornosti, že uvedené ustanovenie § 147 ods. 1 a 2 O.s.p. upravuje aj situácie, keď síce strana bezodkladne oznámila dôvod odročenia pojednávania, ale protistrana sa už na nariadené pojednávanie dostavila, predovšetkým z dôvodu, že jej už nebolo možné zo strany súdu oznámiť, že pojednávanie bude odročené. Je preto bez právneho významu, že žalobca (jeho právny zástupca) objektívne nemohol o dôvodoch odročenia pojednávania informovať najneskôr tri dni pred termínom pojednávania tak, ako to predpokladá ust. § 147a ods. 4 O.s.p.. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žiadosť o odročenie pojednávania nebola doručená súdu najneskôr tri dni pred termínom pojednávania, pričom následkom tejto skutočnosti je povinnosť zaplatiť paušálnu náhradu protistrane, ak o ňu požiada, a to bez ohľadu na záver, či žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania spĺňala náležitosti stanovené v § 119 ods. 2 O.s.p..

29. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval pri rozhodovaní o priznaní sumy 100 eur žalovanému, keď na daný prípad aplikoval ustanovenie § 147a ods. 2 O.s.p., namiesto ustanovenia § 147a ods. 1 O.s.p. (platného v čase jeho rozhodovania). Zákonná úprava rozlišovala situáciu, keď k odročeniu pojednávania prišlo na základe žiadosti účastníka z dôvodu na jeho strane (§ 147a ods. 1 O.s.p.) a keď k odročeniu pojednávania prišlo na žiadosť účastníka z dôvodu na strane jeho zástupcu (§ 147a ods. 2 O.s.p.). V danom prípade je zrejmé, že k odročeniu pojednávania na základe žiadosti žalobcu došlo z dôvodu na strane žalobcu, nie na strane jeho právneho zástupcu, preto do úvahy prichádzala aplikácia § 147a ods. 1 O.s.p. Ak žalobca v odvolaní namietal, že žalovaný ako strana sporu sa na predmetné pojednávanie nedostavil, ale dostavil sa iba jeho právny zástupca, uvedené nemožno vyhodnotiť v neprospech žalovaného a je potrebné vykladať uvedené ustanovenie

§ 147a ods. 1 O.s.p. extenzívne a nie príliš formalisticky, t.j. ak zákonná úprava uvádzala, že právo na paušálnu náhradu má protistrana, ktorá sa dostavila na pojednávanie, je nutné predpokladať, že sa účastník dostavil prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj argumentáciu žalovaného, že zo strany žalobcu išlo o opakované konanie v súvislosti s odročovaním pojednávania, nakoľko na vec sa vzťahujúce ustanovenia riešia iba jednotlivú situáciu spojenú s odročením konkrétneho pojednávania.

30. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 15 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal proti neúspešnému žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon
pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).